

drugo sladkarijo, — vse dobro je za usta in želodček. Poleg tega žlahtno sadje, hruške in jabolka.

Glej, eno se je zvalilo na tla, na sredo hiše, pa nihče ne opazi, nihče ne pobere, vse je zaverovano v prelepe darove.

„Zdaj pa bo, imata že dosti! Pustimo tukaj in pojdimo k peči! Zdaj šele čutim mraz po kosteh, ko sem prišla na gorko.“

Vsa gruča je šla k dobro zakurjeni peči, in babica je začela pripovedovati otročičema:

„Vidita, ljuba moja, danes sta dobila darove, ker sta bila pridna. Zakaj pa ravno danes toliko več in toliko lepše kot drugekrati? Lejta, god svetega Miklavža je danes! Ta svetnik je bil še mladenič, ko je zvedel, da imajo pri neki hiši tri mlade pridne deklice. Ker so bili pa oče revni, bi morali dati te deklice služiti drugim ljudem. Sv. Miklavž je bil pa dober, zato se je bal, da ne bi hudobni ljudje teh deklic pohujšali in v hudo zapeljali. Zato je sklenil v svojem plemenitem srcu, da jim pomaga. Bil je bogat, zato jim je hotel dati dovolj denarja, da bi jim ne bilo treba v nevarnost. Ni pa želel, da bi ljudje izvedeli — hotel jim je pomagati skrivaj. Tri večere zapored je natihoma vrgel za vsako deklico posebej veliko možnjo denarja v hišo. Deklicam ni bilo treba hoditi v nevarno službo in so ostale dobre in pridne.“

Kar trenila nista mala dva, ko so pripovedovali babica lepo povest, zato so jima pa še pridejali:

„Vidita, v spomin na sv. Miklavža sem vama tudi jaz prinesla darove in tudi samo zato, ker sta bila pridna. Ko bi ne bila pridna, kar pa Bog obvaruj, potem bi ne dobila ničesar.“

Slišala sta pa tudi, kako so se smilile one deklice sv. Miklavžu, ker bi morale zapustiti domačo hišo in svoje starše. Zakaj so se mu pa smilile? Zato, ker je otrokom silno hudo b.iti pri tujih ljudeh in, ker je služiti težko za telo in nevarno za dušo.

Vama ni treba iti od hiše, vama ni treba služiti, ker vaju imajo starši s čim preživiti. Bodita zato Bogu in staršem hvaležna!“ F. G.

Naši dnevi.

Pokojno zemlja sniva,
Odeta v plašč teman,
Nadaleč vse počiva,
Dolina, holm in plan.

Le čez poljano širno
Potok hití, hití;
Tožeče in nemirno
V tihotno noč šumi.

Tako nam dnevi boja
Nevzdržema beže . . .
A pride čas pokoja,
Ko to zamre srce . . .

Taras Vaziljev.

